

ตลอดวัน

Give Love
#รักกันเอง

ตลอดวัน

Give Love
#เราจะจับเขี่ย

Give Love #เราจะจีบเฮีย

Kipuu เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2339-6

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หากเอ่ยปากพูดอะไรออกไปจำเป็นมั้ยที่จะต้องแน่ใจเสมอไปว่าทำได้ แล้วถ้าไม่แน่ใจล่ะ เราจะมีโอกาสทำสำเร็จหรือเปล่า? ใช่ค่ะ ทุกอย่างต้องมีครั้งแรกเสมอ อยู่ที่เราจะสามารถผ่านไปได้อย่างสวยงามหรือกระท่อนกระแท่น เช่นเดียวกับตัวละครในเรื่อง 'Give Love #เราจะจีบเฮีย' เมื่อนายเอกของเรื่องยังไม่เคยมีประสบการณ์ร้องขอความรักจากใคร หรือรุกจีบใครเป็นจริงเป็นจัง นี่จึงเป็นบทพิสูจน์ว่า เขาจะทำสำเร็จตามที่ได้พูดออกไปหรือเปล่า

นิยายเล่มนี้เป็นผลงานชิ้นล่าสุดของ Kipuu นักเขียนคนเก่งที่เคยฝากผลงานเรื่องแรกเอาไว้คือเรื่อง 'That Smile ยิ้มหวานของหมอ' นั่นเอง อยากบอกว่าเนื้อหา มีความกวนๆ มีนๆ สุข เศร้า แต่ก็ละมุนอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน รับรองว่าคุณจะอมยิ้มไปกับเรื่องราวของคู่พระเอกนายเอกและ...นางเอก? เราจะไม่พูดเยอะให้เสียเวลาไปติดตามกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราาย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

INTRO

- 12 ชั่วโมงหลังจากตกหลุมรัก -

เกือบเที่ยงแล้ว ใจมึนเนี่ย

ผมตื่นนอนขึ้นมาบนเตียงและรับรู้ว่ามีอะไรบางอย่างของตัวเองตั้งแต่เห็นผ้าห่มสีขาวยาวสลัปเดตงน้ำเงิน นอกจากนี้สิ่งแรกที่จู่โจมเข้ามาคือความรู้สึกมึนหัวเหมือนโดนบีบขมับซ้ำๆ ซึ่งก็ไม่ได้แยเกินกว่าที่จะพุงตัวเองให้ลุกขึ้นยืน เดินออกจากห้องนั้นโดยไม่ได้ลืกรประตูแล้วลงบันไดลิบกว่าชั้นกลับไปยังห้องของตัวเอง

เสียงร้องเงี้ยวว้าวของ 'คุณนาย' ที่นั่งตัวกลมอยู่หน้าชามอาหารเป็นสิ่งแรกที่ดังต้อนรับ ทำให้ผมต้องเดินไปเปิดประตูอาหารเม็ดแล้วหลงไปในชาม แต่ยัยตัวหุสามเหลี่ยมตรงหน้าก็ยังไม่หยุดใช้นัยน์ตาสีเหลืองหรือมองตรงมาด้วยความขัดใจ ผมเลยต้องยื่นมือไปเกาหัวกลมๆ สองสามทีแล้วพูดต่อ "ขออาบน้ำแป็บนึง"

พูดจบผมก็เอื้อมมือไปคว้าผ้าเช็ดตัวแล้วเดินตรงเข้าห้องน้ำไปทันที

สายน้ำเย็นๆ ที่ไหลผ่านร่างกายช่วยขับไล่ความรู้สึกปวดหัวหนึบๆ ได้ดีกว่าอะไรทั้งหมด หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จผมก็กลับมารู้สึกสดชื่นอีกครั้ง ถึงแม้จะไม่เท่ากับเวลาปกติก็เถอะ

พอออกมาก็เจอกับคุณนายที่เปลี่ยนมาเย็นกตัดกันถึงหน้าห้องน้ำมองเลยไปยังชามอาหารก็เข้าใจทันทีว่าคุณเธอยังไม่ได้กินน้ำหลังอาหาร ผมจึงไปหยิบขวดน้ำมาเทลงในชามให้ทันทีแล้วก็นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น

"คุณนาย..."

เสียงเรียกที่ดังขึ้นไม่อาจทำลายสมาธิของแม่อ้วนสีขาจากภารกิจหน้า
ได้แม้แต่น้อย ถึงอย่างนั้นผมก็ยังพูดต่อไป

"เราว่าเราชอบผู้ชายของคุณนายอะ"

พอพูดถึงตอนนี้นั้นยน์ตาสี่เหลี่ยมวาววับก็เลื่อนขึ้นมามองผม เจ้าเหมียว
แลบลิ้นเลียหยดน้ำซึ่งเกาะอยู่รอบปากตัวเองที่นิ่ง เห็นอย่างนั้นผมก็อึด
ร้างนุ่มๆ ขึ้นมา ยกให้ใบหน้าของเราอยู่ตรงกันแล้วพูดต่อ

"ถ้าไม่ช่วยกันนะ จีบติดขึ้นมาเราไม่แบ่งคุณนายจริงๆ ด้วย"

"เหมียว~"

"โอเค! ก่อนอื่นเรามาให้กำลังใจกันก่อน!"

พูดจบผมก็เลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้กับเจ้าอ้วนนิ่มก่อนจะแตะริมฝีปาก
ลงไปบนปากก็ยังสัมผัสกันได้สำเร็จโดยที่ไม่โดนอุ้งเท้าปุยถีบหน้าแบบที่เป็นอยู่
ตามปกติ

ดีใจได้ไม่ทันไรคุณเธอก็พยายามดิ้นจนหลุดออกจากอ้อมกอดของผม
ไปนั่งเลียขนแต่งตัวอยู่ไม่ไกล แถมยังทำตาขวางมาให้กันอีก

ผมเล่นเกมจ้องตากับแม่อ้วนอยู่สักพัก ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปยังประตูห้อง
แล้วหันมาพูดกับสิ่งมีชีวิตเดียวที่ยังคอยรับฟังกันในตอนนี้

"เดี๋ยวจะมารายงานผลแล้วกัน!"

บันไดที่อยู่ตรงหน้านี้เหมือนจะส่งรังสีกดดันออกมาอย่างน่าประหลาด
ตอนที่ผมกำลังก้าวเท้าเดินลงไปทีละขั้น ในที่สุดห้องส่วนกลางของหอก็อยู่
ตรงหน้า โชคดี...คนที่ผมตามหาก็อยู่ในห้องนี้ตามที่เดาเอาไว้ไม่มีผิด

พอเข้าไปในห้องสายตามผมก็มองเห็นคนตัวโตที่ใส่เสื้อยืดคอดวิกับกางเกง
วอร์มยีนอยู่หน้าเตาไมโครเวฟ ล็อกเป้าหมายเรียบร้อยแล้วผมก็จัดการล็อก
ประตูห้องไว้ซะเลยเผื่อจะมีใครทะเล่อทะล่าเข้ามาขัดจังหวะ หลังจากนั้น
จึงเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้า

อีกฝ่ายดูมีท่าทีอึดอัดเล็กน้อยแบบที่เดาไม่ยากเลยว่าน่าจะเป็นเพราะ
เรื่องเมื่อก่อน

"ไง... แสงก็ปะ"

ผมเป็นฝ่ายทักขึ้นก่อนพร้อมกับส่งรอยยิ้มไปให้เพื่อช่วยลดความรู้สึก
กระอักกระอ่วน

"ไม่วะ ออกไปข้างนอกแป๊บเดียวหนີกันเฉย"

"เราก็กลับห้องอาบนํ้าดิ"

"เออ..."

อีกฝ่ายตอบรับกลับมาด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะหันหลังกลับไปส่องไมโครเวฟ
ที่กำลังทำงานอยู่ ปล่อยให้ผมยืนมองคนตัวโตที่ก้มตัวลงเอาหน้าเข้าไป
ใกล้เครื่องอุ่นอาหารทั้งที่ไม่ควรทำ ผมจึงเอ่ยทักออกมา

"เค้าบอกว่าเอาหน้าเข้าไปใกล้เครื่องหลายๆ มันไม่ดีไม่ใช่ไง"

"เหรออ"

"อืม..."

ได้ยินอย่างนั้นคนตรงหน้าก็ทำท่าจะเดินหนี ผมเลยต้องยกมือขึ้นดึง
ชายเสื้ออีกฝ่ายเอาไว้พร้อมกับเอ่ยรั้ง

"เฮีย..."

คำพูดของผมหยุดเขาเอาไว้ได้ก็จริง แต่สายตาที่มองมายังชายเสื้อของ
ตัวเองที่ถูกจับเอาไว้ก็ทำให้ผมต้องปล่อยมือออกแล้วพูดต่อ

"มีเรื่องจะบอกระ"

"อะไร"

"เรา..."

พอจะพูดออกมาจริงๆ มันดันประหม่าขึ้นมาซะอย่างนั้นอะ!

โธ้ย! กล้าๆ หน่อยดิ!

"คือเรา..."

"อืม"

"เรา..."

ปัง!

ใช่ ผมปังคนที่ยืนอยู่ตรงหน้านี่โอเคปะ

แต่มันใช้เวลาที่ไม่ใครเวฟจะมาร้องเหอวะ!

"ขอเอาข้าวออกจากไมโครเวฟแป๊บหนึ่ง"

พูดจบเสียก็หันหลังกลับไปใส่ถุงมือกันร้อนแล้วหยิบข้าวกล่องออกมาวางไว้ หลังจากนั้นจึงหันกลับมาทั้งๆ ที่ยังคงใส่ถุงมือผ้าลายสก๊อตทั้งสองข้าง

"มีอะไร มึงเป็นอะไรปะเนี่ย"

"คือ..."

"เป็นไรแฟนคุณนาย อ๊าๆ อึ้งๆ"

"แป๊บหนึ่งดิ! กำลังใช้ความคิด!"

"เออๆ"

พูดจบอีกฝ่ายก็กอดอกยื่นที่นั่งน้ำหนักพิงเคาน์เตอร์ห้องครัวแล้วมองมาที่ผม แถมยังทำหน้าที่เหมือนจะหัวเราะออกมาได้ตลอดเวลา ตกอะไรเล่า!

"เรา..."

"..."

"คือเราชอบเสียอะ"

"..."

"รีบตัดใจจากแฟนเก่าซะ แล้วก็เตรียมตัวโดนเราจีบได้เลย!"

โคตรตื่นเต้นเลย!

มือเย็นไปหมดแล้วเนี่ย!

หน้าก็โคตรร้อน!

หายใจไม่ออกด้วย!

หัวใจเต้นแรงมาก!

แยะแล้ว!

ด้วยความลุ้นเพราะกลัวคำตอบที่จะได้รับหรืออะไรก็ไม่รู้ พอพูดจบปั๊บผมก็ปิดเปลือกตาลงประมาณสามวิ ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้งเพื่อรับผลจากการกระทำของตัวเอง

พอทุกอย่างมันเกิดขึ้นแล้วผมถึงได้รู้ว่าไอ้ที่ทำอยู่นี้มันโคตรเสี่ยงเลย

ถึงจะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่ถ้าเสียแก็กก็เจ็บไม่ได้ขึ้นมาแล้ว

เกลียดกันไปเลยผมจะทำไมดิวะเนี่ย

ยังต้องอยู่หอเดียวกันต่อไปอีกตั้งเกือบปี

แต่สิ่งแรกที่เห็นหลังจากลิ้มตาขึ้นมาคือสีหน้ากั๊นยิ้ม และทันทีที่เรา
สบตากันเสียงหัวเราะก็ดังออกมาเบาๆ ให้ได้ยินจนผมนึกโมโหในใจ ซ้ำหาพอง!

"ซ้ำอะไร!"

"เปล่า...จะรอโดนจับแล้วกัน"

ระหว่างที่ผมเสียบไปคนที่ยืนอยู่ตรงหน้ากันก็หันกลับไปถอดถุงมือกัน
ร้อนวางไว้บนไมโครเวฟ ผมทำไปได้ไงวะ สารภาพรักออกไปทั้งๆ ที่อีกฝ่าย
ยังใส่ถุงมือกันร้อนสีหวานแหวนอยู่เนี่ยนะ?

เสียบหยิบถุงพลาสติกจากร้านสะดวกซื้อที่บ่งบอกชื่อร้านเอาไว้ด้วยมือ
ข้างเดียวแล้วหันมาพูดด้วยสีหน้าที่ยังติดตลกไม่หาย

"กินข้าวด้วยกันปะ กูซื้อมาเผื่อแต่ยังไม่ได้อุ่น"

ผมส่ายหน้าแทนคำตอบ ก่อนที่อีกฝ่ายจะยิ้มรับแล้วตั้งท่าจะเดินตรง
ไปยังโต๊ะกินข้าว เบื่อท่าทางไม่ทุกซีไม่ร้อนแบบนี้จั่งเลยวะ ดูไม่ออกเลยอะว่า
รู้สึกยังไงกับสิ่งที่ผมพูดออกไปบ้าง

ตายแล้ว ตายแล้ว ตายแล้ว...

"เออ ชื่อนี้มาให้ด้วย เผื่อเพี้ยนจากที่เมาเมื่อคืน..."

พูดจบคนตรงหน้าก็เอามือข้างที่ว่างอยู่ล้วงลงไปในถุงเซเว่นแล้ว
หยิบของในนั้นมายัดใส่มือ

"ถ้ายังไม่อยากกินข้าวก็กินนี้ไปก่อน"

พูดจบก็เดินหนีกันไปเฉย ทิ้งให้ผมยืนมองของในมือด้วยสีหน้า
ที่อธิบายไม่ถูก

'รังนก' นกก็มาวะ จี๊ๆ มาแต่ไกลเลยมัยละ!

ระหว่างที่ผมกำลังลังเลว่าจะเขี่ยขวดตรงนกนี้ใส่คนที่ซื้อมาให้หรือ
เปิดขวดดื่มความหนักที่ได้มาให้หมดๆ ไปซะที เสียงกุกกักจากประตูที่ล็อก
เอาไว้ก็เรียกให้ต้องเงยหน้าขึ้นไปมอง

เป็นไอ้เด็กฝาแฝดซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของหอที่มายืนเขย่าประตูแถมยัง

ทำหน้างว่าทำไมถึงเปิดเข้ามาไม่ได้ เห็นหน้าพวกนั้นแล้วผมก็ได้แต่แอบขำ หลังจากนั้นก็โบกมือเป็นสัญญาณบอกกับอีกคนในห้องที่กำลังจะลุกขึ้นไปเปิดประตูว่าไม่ต้อง แล้วเดินตรงไปปลดล็อกด้วยตนเอง

ทันทีที่ห้องมีสมาชิกเพิ่ม คำถามก็ดังขึ้นมา

"คุณนายล็อกประตูทำไมวะ"

"คุณนายล็อกประตูได้ไง คุณนายเป็นแมว"

ผมตอบทั้งๆ ที่รู้ว่าไอ้เด็กสองคนนี่ชอบเรียกผมด้วยชื่อแมว อะไรของพวกเขาฉันก็ไม่วู้ พูดยบก็ยัดรีงนกแท้ 100% ที่เพิ่งได้มาใส่ลงไปนมือของไอ้คนที่ แล้วเดินขึ้นบันไดกลับไปยังห้องของตัวเอง

เรื่องอะไรใครจะยอมนกล่ะ!

CHAPTER 1

- 60 วันก่อนจะตกหลุมรัก -

ผมกับเฮียรู้จักกันเมื่อสองเดือนก่อน ตอนนั้นผมลงไปเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อนที่คณะประมาณหนึ่งอาทิตย์ และเป็นช่วงที่มีคนใหม่ย้ายเข้ามาที่หอพอดี ก่อนหน้านี้ก็พอรู้อยู่แล้วว่าคนที่ จะย้ายเข้ามาเป็นเด็กสถาปัตย์ปี 5 ได้ยินครั้งแรกก็ยังอดแปลกใจไม่ได้

ปี 5 ก็จบแล้วไม่ใช่หรอ

ทำไมถึงเพิ่งย้ายหอได้ละเนี่ย

ความสงสัยของผมคงโดนโยนทิ้งไปในทันทีหลังจากนั้น และเรื่องราวของคนที่จะย้ายเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของตึกเราก็คงไม่ได้อยู่ในความคิดของผมอีกเลย ถ้าอยู่ๆ ไม่มีคนแอดไลน์มากับข้อความสั้นๆ สองข้อความ

'สวัสดี'

'นี่เจ้าของแมวไซ้มี๊?'

ตอนแรกผมก็งง อะไรกันอยู่ดีๆ ก็ทักมาถามว่าเป็นเจ้าของแมววีเปล่ากว่าจะเข้าใจก็ตอนที่เห็นรูปภาพลูกส่งตามมา นี่มันรูปตั๊กคุณนายชัดๆ!

คุณนายคือแมวของผมเอง...

เราเจอกันเมื่อห้าปีก่อนตอนผมไปบ้านเพื่อนของแม่ที่เพาะแมวขาย ตอนนั้นมีแมวตัวนึงเพิ่งจะคลอดลูกพอดี พวกลูกแมวตัวเล็กสีขาวทั้งครอก

ดูน่ารักเหมือนก้อนน้ำแข็งกลมๆ หลายก้อนวางอยู่ด้วยกัน แต่มีตัวหนึ่งที่ท่าทางอ่อนแอและดูผอมกว่าใคร แถมยังหน้าตาเกรอะกรังไปหมด

คุยกับเจ้าของถึงได้รู้ว่าเจ้าเหมียวตัวนี้เป็นน้องเล็กของครอกที่อ่อนแอเกินกว่าจะเอาไปขายให้ใคร ได้ยินอย่างนั้นผมก็ตัดสินใจขอแมวดำตัวนั้นมาเลี้ยง ผมเดินออกจากบ้านหลังนั้นมาพร้อมกับคุณนายและคำอวยพรว่าขอให้เธอโตขึ้นมาอย่างแข็งแรง ไม่น่าเชื่อเลยว่าแมวดำที่ทางซีโรคในวันนั้นจะโตขึ้นมาเป็นแมวอ้วนขนฟูแถมยังหยิ่งและเอาแต่ใจสุดๆ ในวันนี้

ประเด็นคือ...ปกติแล้วคุณนายเธอก็กลัวตาย ไม่ชอบให้ใครมายุ่งมาแตะด้วยซ้ำ แล้วทำไมถึงได้อยู่กับคนอื่นได้ละเนี่ย!

'ครับ'

'แมวผมเอง'

'เดี๋ยวผมเลี้ยงไว้ให้ก่อนแล้วกัน'

'ปีนมาที่ระเบียงห้องสองสามรอบแล้ว'

'อ้อ ผมอยู่ชั้น 4 เที่ยงย้ายมาใหม่ เราน่าจะยังไม่เคยเจอกัน'

'พอดีเด็กแฝดชั้น 5 ให้ไลน์มา'

ถึงแม้จะยังสงสัยอยู่ไม่หายว่าทำไมคุณนายถึงได้ไปยุ่งกับคนอื่นก่อนแบบนั้น แต่ผมก็ทำแค่พิมพ์ตอบกลับไปสั้นๆ

'อ้อ ขอบคุณด้วยนะครับ'

'ขอบคุณครับ'

หลังจากนั้นผมก็เพิ่งเห็นว่าในไลน์กรู๊ปของหมีสมาชิกใหม่ถูกเพิ่มเข้ามา ซึ่งก็คือคนที่รับปากว่าจะช่วยดูแลคุณนายให้แน่ละ ผมตามอ่านจนถึงข้อความล่าสุด หลังจากนั้นจึงเห็นว่าอีกฝ่ายทักไลน์ส่วนตัวแยกมาอีกที

บอกว่าเขาจะส่งรูปคุณนายมาให้ผมดูตลอดระยะเวลาที่ผมไม่อยู่ที่หอ ถึงแม้ว่าสถานที่ที่ผมมาเที่ยวจะไม่มีสัญญาณเครือข่ายใดๆ เลยก็ตาม

ผมไม่ได้คุยอะไรกับเขาก็ดีกในช่วงเวลาสี่ห้าวันของการพักผ่อน จนกระทั่งโทรศัพท์กลับมามีสัญญาณอีกครั้ง เสียงแจ้งเตือนข้อความเข้าถึงได้ดังมารั่วๆ

'เอากุญแจที่ห้องชั้น 2 เข้าไปในห้องนะ'

'ไปเอาอาหารกับกระป๋อง'

'แมวกินปลาดิบได้มั๊ย?'

'ท่าทางจะอยากกิน'

'นอนเหงา'

'มาขึ้นสองขาใส่ตอนกินนมเลยแบ่งนมให้กิน'

'ดีที่ไอ้เด็กแฝดมาห้ามไว้'

'เพิ่งรู้ว่าแมวห้ามกินนมวัว'

'ขึ้นมานอนบนตัววะ'

'กินนมวัวไปตอนเช้า'

'ตอนเย็นก็ไม่ท้องเสีย อีเป็นก้อน'

'แปลกๆ วะ'

'เหมือนพูดคนเดียว'

'รูปของเช้าวันนี้'

'อยากเข้าห้องส่วนรวมแต่ไม่มีคนเปิดประตูให้'

'แม่วะไรคูทิว'

'จะกินไปไผ่'

'เป็นหมีแพนด้า?'

'วันนี้เข้ามา'

'มานั่งรอรับกลับบ้านด้วย'

'ต้องรีเปล่าเนี่ย?'

ผมอ่านมาจนถึงข้อความล่าสุดที่เพิ่งส่งมาเมื่อเช้าแล้วอดไม่ได้ที่จะบ่นกับตัวเองในใจ...นี่มันรายการตามติดชีวิตคุณนายรีเปล่าเนี่ย สุดท้ายผมก็ได้แต่พิมพ์ตอบกลับไป

'คุณนายทำหมันแล้วจะท้องได้ไง'

'ตอบแล้ว'

'นี่กว่าจะได้แม่วฟรีละ'

'กำลังกลับครับ'

'วันนี้ค่าๆ ก็ถึงแล้ว'

'คุณนายคิดถึงแล้ว'

'ให้จริงเถอะ ตอนอยู่ด้วยกันดูเบื่อน้ำกันจะตาย'

พิมพ์เสร็จผมก็ส่งสติ๊กเกอร์แมวสีขาวยาวหน้าตานิ่งๆ นั่งตัวตรงเหมือน

คุณนายไปให้ สักพักอีกฝ่ายก็ตอบกลับ

'เหี้ยคุณนาย'

พอเห็นอย่างนั้นผมก็ส่งตามไปอีกอันเป็นตอนกำลังบิดขี้เกียจ

'เหมือนวะ'

'ตลก 555'

เพราะรถที่นั่งมากำลังเลี้ยวเข้าสนามบินผมถึงได้เก็บโทรศัพท์มือถือลง
อดคิดไม่ได้ว่า...ช่วงเวลาที่น่าเบื่อที่สุดสำหรับการขึ้นเครื่องคือช่วงที่ต้อง
นั่งรอหลังจากเช็กอินกับโหลดกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว

แค่ต้องมานั่งเฉยๆ เพื่อรอเวลาผมว่ามันก็น่าเบื่อพอตัวอยู่แล้วนะ
พอยิ่งต้องมานั่งเฉยๆ เพื่อรอเวลาเดินทางไต่ความเบื่อหน่ายนั้นก็ยิ่งเพิ่มขึ้น
เป็นสองเท่าสามเท่า อาจจะเป็นเพราะว่ามันคือช่วงเวลาที่เราคิดว่าจุดหมาย
ของเราอยู่ตรงหน้าแล้วแท้ๆ แต่ไม่สามารถเดินทางต่อเพื่อจะเข้าไปใกล้มันมากขึ้น
อย่างที่ใจต้องการ

หลังจากรายงานกับที่บ้านไปว่ากำลังจะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ผมก็
ไม่รู้จะทำอะไร พलันนี่คิดว่ายังไม่ได้เซฟรูปถ่ายแมวอ้วนซึ่งมีคนส่งมาให้
ในช่วงหลายวันที่ไม่ได้อยู่ดูแลคุณเธอเลย และการเข้าไปเซฟรูปก็ทำให้ผม
ได้ย้อนอ่านข้อความที่อีกฝ่ายส่งมาให้อีกรอบหนึ่ง พบบทสนทนาเลื่อนลงมาถึง
ข้อความที่คุยกันล่าสุดอีกครั้งก็อดไม่ได้ที่จะสงสัยอยู่ในใจ

มนุษย์ประเภทไหนกันนะที่จะคอยดูแลแมวให้คนไม่รู้จักรักกันนานเป็น
สัปดาห์แถมยังส่งรูปมาให้ดูไม่ขาด

อันดับแรกต้องกดเข้าไปดูรูปโพรไฟล์ก่อน...จากที่เห็นในรูปเล็กๆ
ดูเหมือนจะเป็นรูปวิวทะเลกับโชดหินที่มีคนยืนอยู่ตรงกลางแต่เห็นตัวคน
ไม่ชัดเท่าไร พอกดเข้าไปดูผมก็พบว่า...มันก็ไม่ชัดอยู่เหมือนเดิมนั้นแหละ

คนในรูปดูหุ่นดีเลยแหละ แต่ก็ยื่นอยู่ไกลมาก แกรมแสงและเงาของรูปยังทำให้มองเห็นหน้าอีกฝ่ายไม่ชัดเจนจนอดคิดไม่ได้ว่าหรือจะเป็นพวกที่ชอบไปเซฟรูปวิวสวยๆ ที่เขาโพสต์เอาไว้ตามเว็บมาตั้งเป็นรูปโปรไฟล์...

อย่าหาว่าผมสอดรู้สอดเห็นนะ! แต่พอกดเข้าไปดูรูปอื่นๆ ที่อีกฝ่ายเคยใช้ก็มีรูปวิว ไม้เตลอรองเท้ากีฬา เลื่อนไปเรื่อยๆ จนถึงรูปแรกที่ใช้...

ว้าว...มันคือรูปมือของผู้ชายกับผู้หญิงที่กุมประสานนิ้วกันเอาไว้หลวมๆ รักแฟนนะเนี่ย!

เสียงเรียกที่ตั้งมาจากพวกเพื่อนๆ เรงให้ผมต้องกดปิดเครื่องโทรศัพท์ที่มีมือถือแล้วลุกจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่เพื่อเดินไปขึ้นเครื่องบินที่มาจอดเทียบอยู่ไม่ไกลจะได้กลับบ้านสักที!

กว่าจะได้ลงมาเหยียบพื้นดินอีกครั้งก็ตอนเกือบๆ สี่โมงเย็น ฝ่ารถติดอยู่พักใหญ่ก็มาถึงหอพักราวๆ หกโมง ผมลงจากแท็กซี่แล้วลากกระเป๋าขึ้นมาบนห้องส่วนกลาง

เพื่อจะพบว่าไม่มีใครอยู่ในห้องซะอย่างนั้น...

ปกติแล้วในช่วงเปิดเทอมจะมีคนมานั่งอยู่ที่ห้องนี้ตลอดนะ เพราะมีทั้งที่วีจุดปล่อยสัญญาณไวไฟ แล้วก็มมเครื่องครัวกับตู้เย็นให้ได้ทำอะไรง่ายๆ กินกัน หรือถ้าวันไหนมีแข่งบอลแมตช์สำคัญหรือหนังเรื่องดังๆ ฉาย ส่วนใหญ่คนที่อยู่ในหอก็จะมานั่งรวมกันที่นี่แล้วดูทีวีด้วยกันไปจนถึง

หอพักที่ผมอยู่เป็นตึกห้าชั้นซึ่งแต่ละชั้นเป็นห้องใหญ่ๆ ให้เช่า

ชั้นล่างสุดเป็นส่วนต้อนรับแขกอยู่ติดถนนและเปิดเป็นร้านกาแฟบรรยากาศน่านั่ง

ชั้นแรกของหอถูกจัดเป็นห้องส่วนกลางตามที่บอกไปแล้ว ทุกคนสามารถใช้ห้องนี้ได้และต้องรับผิดชอบด้วยกันไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทำความสะอาดและหารค่าน้ำค่าไฟ

ชั้น 2 เป็นของไอ้เด็กแวนจากคณะนิติศาสตร์ที่ส่วนใหญ่จะเอาแต่หมกตัวอ่านหนังสืออยู่ในห้อง หรือไม่ก็จมอยู่กับโลกของสาวสองมิติ

การ์ตูนบ้างเกมบ้าง

ชั้น 3 เป็นห้องของคนที่เรียนบริหารธุรกิจ เอกการตลาด ปี 4 และ
แมวอีกหนึ่งตัวซึ่งก็คือผมกับคุณนาย

ชั้น 4 เป็นของรุ่นพี่สถาปัตย์ซึ่งอยู่ที่นี้มาก่อนผม พอเรียนจบถึงได้
ย้ายออกไป และอย่างที่รู้กันคนที่ย้ายเข้ามาใหม่ก็คือเด็กสถาปัตย์ที่กำลัง
จะขึ้นปี 5 รุ่นน้องของพี่แกนั่นแหละ

ส่วนชั้น 5 กับตาดฟ้าเป็นของไอ้เด็กแสบฝาแฝดที่เรียนวิศวะทั้งคู่
แต่คนละสาขา

ผมตัดสินใจออกจากห้องส่วนกลางและหิ้วกระเป๋าหนักๆ เดินขึ้นบันได
พอด่านชั้น 2 ก็ได้ยินเสียงเล็กๆ กำลังพูดภาษาญี่ปุ่นรัวๆ ดึงออกมาจากห้อง
แสดงว่าเจ้าของห้องก็คงอยู่ข้างในและเล่นอะไรสักอย่างที่มันเคยบอกผมเอาไว้
ว่าเป็น 'เกมจีบสาว'

เดินต่อมาอีกหน่อยก็ถึงห้องตัวเอง หลังวางกระเป๋าเอาไว้หน้าตู้เสื้อผ้า
เรียบร้อยแล้วผมก็กวาดสายตามองไปรอบๆ จนมั่นใจว่าในห้องนี้ไม่มีแมวอ้วน
อาศัยอยู่ หรือจะไปอยู่กับมนุษย์ชั้น 4 นะ?

คิดได้อย่างนั้นผมก็เปิดประตูห้องแล้วชะเงว่หน้าออกไปพร้อมกับ
ส่งเสียงเรียก

"คุณนาย..."

เงียบ...

"คุณนายอยู่ไหนเนี่ย เมี้ยวๆ"

ยัง...ยังไม่มาอีก

"คุณนาย~ เรากลับมาแล้วนะ อยู่ไหนเนี่ย"

นับหนึ่งถึงสามถ้ายังไม่วิ่งมาหาผมคงต้องหิ้วของฝากไปให้มนุษย์
ชั้น 4 พร้อมกับรับแมวกลับห้อง

แต่ไม่ทันไรเสียงร้องเมี้ยวเบาๆ ที่ดังมาจากชั้นบนก็เรียกให้ผมเงยหน้า
ไปมอง ก่อนจะเห็นร่างอ้วนๆ ขนฟูๆ ของคุณนายวิ่งลงบันไดมาอย่างรวดเร็ว
จะว่าไปก็คิดถึงเหมือนกันนะเนี่ย!

"คุณนาย~"

ผมส่งเสียงเรียกด้วยความดีใจก่อนที่เจ้าเหมียวจะมาหยุดอยู่ไม่ไกล เจ้าจ้องตากันแล้วก็เห็นว่ามันตาดำของคุณนายชายขี้นิดหน่อย ตามมาด้วยเสียงอ้อนเบาๆ ซ้ำๆ ในลำคอ

คุณนายเดินตรงเข้ามาหาผมซ้ำๆ ขนพู่มนั้นน่ากอดน่าพัดสุดๆ เราอยู่ด้วยกันมาตั้งห้าปี แม้จะดูเหมือนว่าเราทะเลาะกันตลอดเวลา แต่พอไม่ได้เห็นหน้ากันนานๆ ยังไงก็ต้องคิดถึงกันบ้างอยู่แล้ว

ระหว่างที่ผมกำลังย่องตัวลงเพื่อจะอุ้มยัยอ้วนขึ้นมากอด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าก็คือ...คุณนายเดินเลยผมไปหยุดตรงหน้าเสาพั้นเชือกปอในห้องเพื่อลับเล็บ

นึ้ย! เป็นอย่างนี้ตลอดเลยให้ตายสิ!

ผมถอนหายใจและยอมเป็นฝ่ายเดินไปดึงคุณนายออกมาจากเสาลับเล็บ อุ้มขึ้นมากอดแล้วก้มหน้าลงไป ตั้งใจจะจูบที่ปากนิ่มๆ สีส้มพุดก็เพื่ออ้อที่หนีไปเที่ยวตั้งหลายวัน แต่ริมฝีปากของเรากลับไม่ได้สัมผัสกันเพราะฝ่าเท้าสีชมพูดันยกขึ้นมาถีบหน้าผมเต็มๆ

"ยัยอ้วนนี่!"

ไม่ทันได้ทะเลาะกันต่อ เสียงหัวเราะต๋ำๆ ที่ดังขึ้นตรงประตูซึ่งเปิดอยู่ก็เรียกความสนใจจากผม และเมื่อเลื่อนสายตาไปมองผมก็พบว่า...มีสิ่งมีชีวิตแปลกหน้าแต่ว่าหล่อระเบิดยื่นอยู่ตรงนั้น!

ใครอะ!

ผมส่งยิ้มไปให้คนตรงหน้าก่อนเพราะไม่รู้ว่าอะไรดี ถึงจะมีความเป็นไปได้แต่เขาก็อาจจะไม่ใช่คนที่เลี้ยงคุณนายตลอดสี่ปีที่ผ่านมา ก็ได้ พวกช่างไฟหล่อบอกด้วยอะไรประมาณนี้ไง ก่อนหน้านั้นไอ้พวกแผ่นดินยังบ่นๆ ให้ผมฟังว่าหลอดไฟที่คาดฟ้าเริ่มจะติดๆ ดับๆ แล้ว

"แฟนคุณนายใช่ปะ"

ผมพยักหน้ารับไปก่อน และเข้าใจได้ในนาที่นั้นเลยว่านี่คือผู้ชายที่คุณนายหนีตามไปแน่ๆ

"พี่คือคนที่เลี้ยงแมวให้เรา?"

"อืม..."

แสดงว่าไอ้เงาหุ่นดี ๆ กล้ามแน่น ๆ ในรูปก็ตัวจริงอะดิ
โห...ยิ่งดูยิ่งหล่อว่ะ!

"เหมือน..."

พอเลยแมวอ้วน! ไม่ต้องมารู้ทัน!

อีกฝ่ายส่งยิ้มมาให้ผมและผมก็ได้แต่ส่งยิ้มกลับไปเพราะไม่รู้จะพูดอะไร
ก่อนที่คนตรงหน้าจะก้มตัวลงค้มยัยแมวอ้วนที่เดินเรื่อย ๆ ไปอยู่ตรงนั้น
ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แถมยังเอาตัวไปถูไถข้อเท้าเขาด้วยท่าที่ออกอ่อนเกินพิกัด
อะไรวะ!

เลี้ยงกันมาตั้งห้าปียังไม่เคยอ่อนขนาดนั้นเลย

ยัยอ้วนเฮ้ย!

"โงะเฮา แฟนกลับมาแล้วไม่ไปหาเธอ"

พอได้ยินเขาพูดออกมาแบบนี้ยัยคุณนายก็หันมาจ้องผมด้วยสีหน้า
ไร้อารมณ์ เห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะยักคิ้วทำท่ายกกลับไป เล่นจ้องตากับแมว
อยู่สักพักก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งลงบันไดเร็ว ๆ ดังมาจากชั้นบน ตามมาด้วย
เสียงตะโกนยาว ๆ

"คุณนายยย~"

"คุณนายกลับมาแล้ว!"

มันมาแล้วครับ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623396.html>